

Sygn. akt I PK 59/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa P. J.

przeciwko J. O.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i diety,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 grudnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu

z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt IV Pa 67/13,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 900 (dziewięćset)

zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie z powództwa P.J. przeciwko J. O. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i diety, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, którym zasądzono na rzecz powoda wskazane w tym wyroku kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i tytułem diet wraz z ustawowymi odsetkami, w punkcie II w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda 138 zł tytułem diet z ustawowymi odsetkami, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił, oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach postępowania.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części oddalającej apelację pozwanego i rozstrzygającej o kosztach postępowania, tj. w punktach II, III i IV. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącego rozstrzygnięcia wymaga następująca kwestia: (-) czy dopuszczalne jest przyjęcie dorozumianego polecenia pracodawcy na permanentne wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych w sytuacji, gdy brak jest podstaw do uznania, że praca w godzinach nadliczbowych uzasadniona jest szczególnymi potrzebami pracodawcy, czyli przesłanki z art. 151 § 1 pkt 2 k.p.?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wyvodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., sygn. II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

W sprawie brak istotnego zagadnienia prawnego we wskazanym wyżej znaczeniu. Jak wskazano wyżej zagadnienie prawne musi również służyć rozstrzygnięciu danej sprawy. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego problem prawny, którego wyjaśnienie nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/08, LEX nr 736732). Tymczasem w niniejszej sprawie odpowiedź na przedstawione zagadnienie nie może spełnić takiej roli. Skarżący nie sformułował bowiem w podstawach skargi kasacyjnej zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Dokonane przez Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne w sprawie, byłyby zatem zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążące w razie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej. Oznacza to, że Sąd Najwyższy związany jest ustaleniem, że powód świadczył pracę ponad obowiązujące go normy czasu pracy. Niezależnie od tego stanowisko, że wykonywanie pracy ponad obowiązujące normy czasu pracy za wiedzą pracodawcy i bez jego sprzeciwu, uznawane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego za równoznaczne z poleceniem pracy w godzinach nadliczbowych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 25 sierpnia 2004 r., I PK 707/03, LEX nr 518050; z 14 maja 1998 r., I PKN 122/98, OSNP 1999 nr 10, poz. 343; z 3 października 1978 r., I PRN 91/78, LEX nr 14466). W wyroku z

3 października 1978 r., I PRN 91/78, LEX nr 14466, Sąd Najwyższy odniósł się ponadto do pojęcia szczególnych potrzeb pracodawcy.

Pełnomocnik skarżącego działający z urzędu nie wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, nie zawarł w związku z tym w nim oświadczenia, że nie zostały zapłacone w całości lub w części.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).